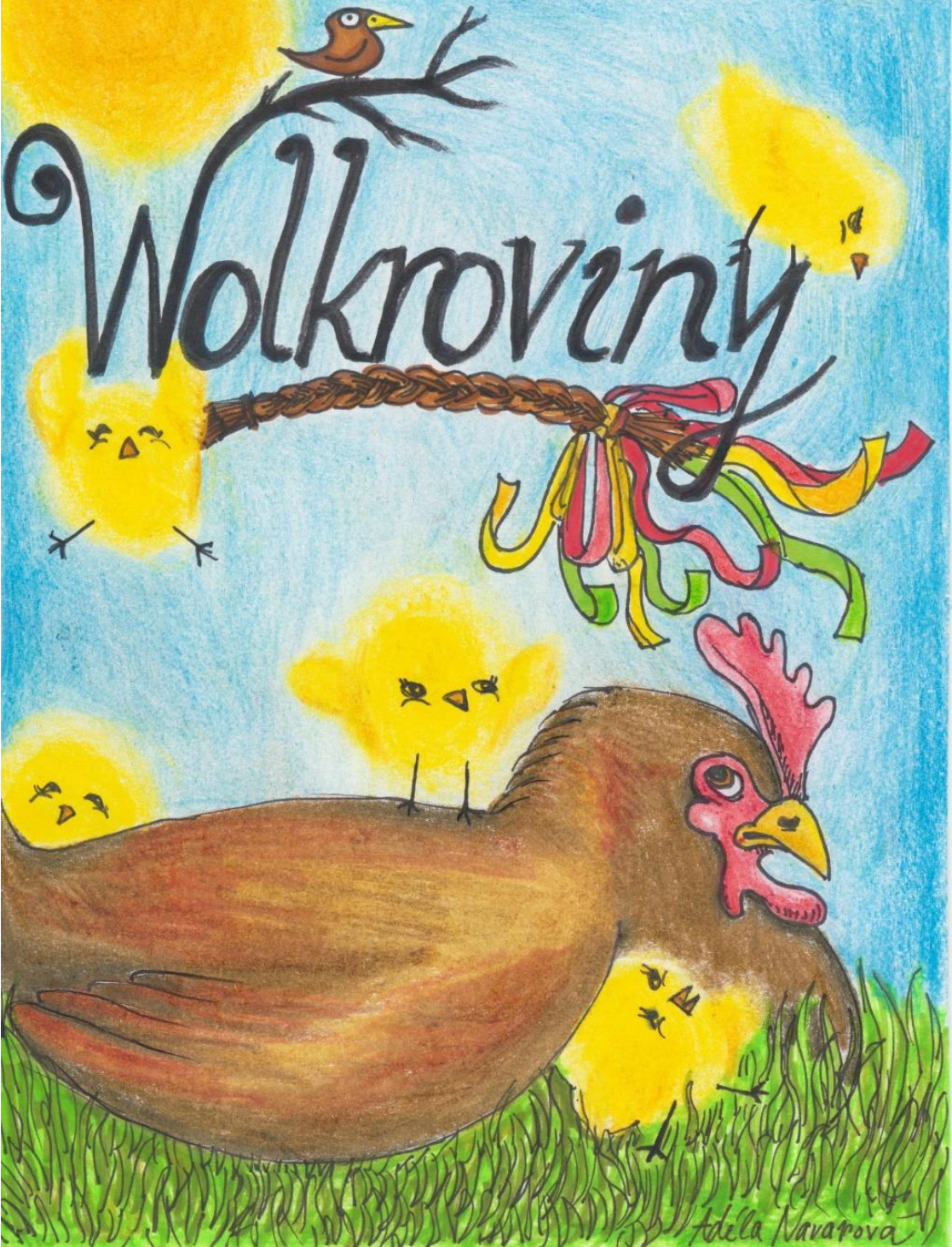

duben 2014

Duben 2014

Obsah...1

Fejeton...2

Anketa...4

Rozhovor...5

Mgr. Tomáš Kolařík

Aktuality...8

Co se děje na GJW?

Francouzština

Akademie 2014

Úspěchy školy...14

Zlatý Ámos...15

RNDr. Ivanka Hájková

Letní jazykové pobyty...22

ČR vs. USA...25

English Section...29

Povídky...34

Portál: Daleká cesta

Velikonoce trošku jinak...

Slovo redaktora

Vítám vás při čtení dubnového čísla časopisu Wolkroviny. V tomto čísle se věnujeme Velikonocím, školní akademii a hlavně finále ankety Zlatý Ámos. Najdete tu tedy i speciální rozhovor s paní profesorkou Ivankou Hájkovou. Dále tu máme rozhovor z naší tradiční rubriky, tentokrát s Mgr. Tomášem Kolaříkem. Najdete tu také novou rubriku o možnostech letních jazykových pobytů v zahraničí. Jakékoliv názory, rady a připomínky uvítáme na e-mailu casopisgjwt@seznam.cz

Adéla Cekulová, O7.A

Duben na GJW

Duben na GJW bývá měsíc ve znamení přijímacích zkoušek, akademie, posledního zvonění a maturit. Záleží, v jakém ročníku zrovna jste, nebo zda se teprve na školu hlásíte. Dny, kdy probíhají přijímačky, jsou pro nás, co už na škole nějakou dobu pobýváme, velmi oblíbené. Komu by se nelíbil den či dva dny volna navíc. A jít do kina na deset hodin a pak domů, to taky není k zahazení ☺ Škoda, že takový nemůže být celý rok. Jestli se ale zrovna na tuhle školu hlásíte,

tak vám přeji hodně štěstí a ještě si to pořádně

rozmyslete. (:D)

Není divu, že jsme si na naši akademii

zacestovali

kolem světa,

když už tady

máme to letiště.

Letos se konaly

dvě události (akademie a poslední zvonění) v jeden den, a tak na naší škole vznikl ještě větší zmatek než obvykle. Vzpomínám si, když jsem na GJW byla poprvé... byl to krásný dubnový den a nás tam nečekalo nic příjemného. Šla jsem totiž na přijímací zkoušky. Dnes by mě zajímalo, jak jsem vůbec našla tu třídu, kde se konaly přijímačky, ale nakonec se mi to nějak povedlo. Tenkrát mi ta škola připadala jako naprosté bludiště... no vlastně se na tom pořád nic nezměnilo ☺

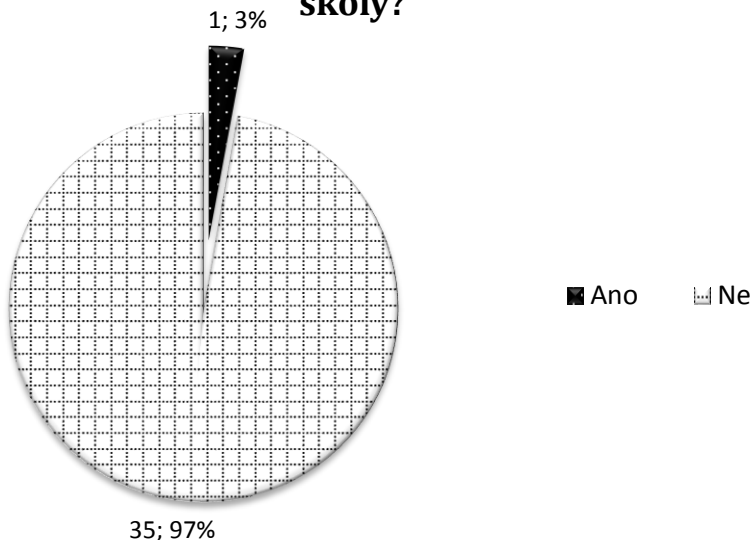

Poslední zvonění bývá většinou ranní boj s časem. Jak se co nejrychleji dostat do školy a nebyt přitom polit octem a všemi těmi různými příjemnými voňavými roztoky? Zajímalo by mě, jestli maturantům pomáhají chemikářky s přípravou těch rozmanitých vodiček, nebo jestli si to vymýšlejí sami. Každopádně tento den si určitě užívají na sto procent. Kdo by si taky neužíval svůj poslední den na GJW? Nejhorší na tom je, že jsme možná vztekli na ty, co nás letos tak polívali a obírali o peníze, a příští rok si to nemůžeme vynahradiť na nich, ale na jiných mladších chudácích, kteří vůbec nemůžou za předchozí maturanty. Nedá se nic dělat, takhle to prostě je a určitě si to příští rok užijeme. Tím vás nechci strašit, ale jelikož jsme byli pasováni na maturanty 2015 (doufejme, že se do maturitního ročníku dostaneme a úspěšně ho dokončíme), tak už je to všechno na nás a příští rok vám to taky pěkně osladíme! Duben 2015 už se blíží... muhehe...

Aneta Daněčková, 3.A

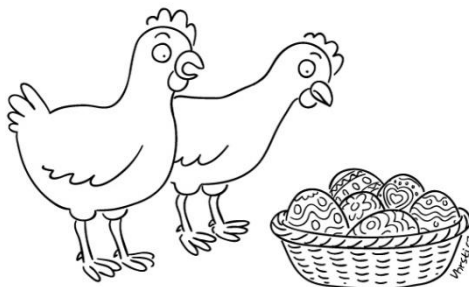
Anketa

Chtěli byste jarní svátky slavit i v rámci školy?

V tomto čísle časopisu jsme se vás zeptali, zda byste chtěli jarní svátky, tedy Velikonoce, slavit i v rámci školy, jako je tomu například na Mikuláše nebo před Vánocemi.

Jak už vyplývá z grafu, je jasné, že velká většina z vás o akce v rámci školy nemá zájem. Tak tedy, snad jste si užili Velikonoce alespoň v pohodlí svých domovů.

Bud' nám začali do zrní přidávat LSD, anebo už úplně zešileli.

Rozhovor s Tomášem Kolaříkem

Pro rozhovor do tohoto čísla Wolkrovin jsme sice nevypsali anketu, přihlédli jsme však k výsledkům anket minulých, kde se na předních příčkách vždy umisťoval Mgr. Tomáš Kolařík. Proto jsme se rozhodli požádat jej o rozhovor.

Pan profesor Kolařík učí na GJW zeměpis a tělesnou výchovu desátým rokem – podle svých slov tu je 10 let i s cestou.

Kdy a proč jste se rozhodl stát se učitelem?

To tak nějak vyplynulo ze situace. Sportoval jsem, a tak jsem se rozhodl, že k tomu budu ještě učit. Takže jsem se rozhodl na začátku 4. ročníku na gymnáziu. A proč? Protože proto 😊 Prostě jsem dal sport s učením dohromady, což některým na gymnáziu teď momentálně vůbec nejde.

Proč jste se rozhodl pro zeměpis a tělocvik?

Protože zeměpis mě baví, člověk není specializovaný jen na jednu věc, musí mít přehled o všem. A tělocvik proto, že člověk od malička sportuje, tak je k tomu nějak předurčen. A taky... na hudebku nemám hlas, na výtvarku nemám buňky...

Kde jste studoval?

Střední školu (gymnázium) jsem studoval ve svém rodném městě – v Rýmařově. A vysokou školu Fakultu tělesné kultury na Univerzitě Palackého v Olomouci – učitelství pro střední školy, zeměpis – tělocvik.

Jaké máte vzpomínky na střední školu?

Mlhavé a dobré – myslím, že to vystihuje vše. To člověk pochopí až s nástupem na vysokou školu. Třída jsme nebyli špatná, ale do školy jsme chodili, že jsme museli. Nebylo to tak, že bychom se tam těšili, a proto se stali učitelé, to určitě ne.

Paní profesorka Pechová komentuje: „Ale jsou takový typy.“

Navíc volba mé střední školy byla jasná, já jsem to měl tři minuty od bytu, takže jsem pomalu vyšel za 5 minut 8 v pyžamu do školy a ve dvě jsem byl doma. Navíc jsem sportoval a všechno zázemí bylo blízko – lyžařský areál přes cestu, hřiště přes cestu... tak kam byste se stěhovali... 😊

Baví Vás učení? Přemýšlel jste někdy o jiném povolání?

Učení mě baví, ale ke konci školního roku vždycky přemýšlím o změně povolání. Asi takhle bych to nazval. S přibývajícím měsíci přibývá mé odhodlání něco změnit. Pak přijde dvouměsíční ráj a z plných sil znovu do procesu. Já si ani nedovedu představit člověka, který by to dělal, a nebavilo ho to.

Je něco, co Vás v zeměpisu nebo tělocviku opravdu nebaví?

No, něco se určitě najde. V zeměpise mě nebaví geologie, je to takové nutné zlo. A v tělocviku? Tam mě nebaví nutit děti k tomu, aby se hýbaly, všeobecně. Pak mě taky nebaví balet, gymnastika, krasobruslení...ale to asi nebude v tělocviku.

Jak hodnotíte GJW a studenty tady?

Nemám s čím srovnávat, protože jsem nikde jinde zatím nepůsobil. Ale myslím si, že to není tak hrozné, jak si všichni myslí, že to je. Já jsem spokojený.

Jaké máte vztahy s kolegy?

S některými jen ty nejlepší. A s některými jsme kolegové.

Jaké jsou Vaše koníčky?

Nechovám žádné koníčky 😊 Normálně klasika – sport – bohužel většinu nedělám jako koníčka, ale jako druhé povolání.

Teď je mým největším koníčkem má prvorozená dcera.

Aktuality

Co se děje na GJW?

Vybraní studenti 3. A se v pondělí 24. března podíleli na charitativní sbírce Život dětem.

Ve dnech 26. – 29. března se v Praze konalo finále ankety Zlatý Ámos, kterého se účastnila RNDr. Ivanka Hájková.

Ve čtvrtek 27. března proběhla porada pedagogického sboru spojená se slavnostním obědem.

V pátek 28. března se v Národním domě konal slavnostní večer ke Dni učitelů, kde byli oceněni nejlepší učitelé prostějovských škol – za GJW byla oceněna Mgr. Marion Berard.

V úterý 1. dubna byli v Olomouci oceněni nejlepší učitelé Olomouckého kraje – za GJW byla oceněna Mgr. Jana Ambrožová.

Ve dnech 2. a 15. dubna proběhly na GJW cvičné testy ESOL Examinations na úrovni B2 (FCE) a C1 (CAE) podle SERR.

V úterý 8. dubna proběhla čtvrtletní pedagogická rada, třídní schůzky a konference delegátů KP GJW.

Ve čtvrtek 10. dubna proběhlo na GJW testování 15 letých žáků PISA.

V sobotu 12. dubna se na GJW opět konaly Národní srovnávací zkoušky.

Ve středu 16. dubna proběhla tradiční školní akademie a poslední zvonění pro maturitní třídy.

Ve dnech 22. a 23. dubna se konaly přijímací zkoušky ke studiu na GJW.

Do konce měsíce dubna probíhá volba nepovinných předmětů pro školní rok 2014/2015. Nabídka předmětů je vyvěšena na webových stránkách školy v záložce Studenti/Nepovinné předměty.

Francouzština

Francouzský podvečer

V rámci dnů francouzské kultury se dne 3. 4. konal francouzský podvečer. Hráli jsme typickou rodinnou hru bingo. Mezi ceny patřily levandulové

pytlíky, knihy ve francouzštině, DVD, marseillské mýdlo a hlavní cenou byl dárkový koš s francouzským salámem, kachní terinou, francouzským sýrem camembert a bretaňskými máslovými sušenkami. Účastníci se aktivně zapojili a atmosféra byla skvělá.

Po přestávce a ochutnávce slantinové a pórkové quiche, šunkového-olivového koláče a sladkosti jsme se podívali na film „Un secret“(Tajemství). Dramatický a napínavý charakter tohoto filmu zaujal diváky, kteří byli na konci filmu dojati.

Děkují za účast a těšíme se na příští rok!

Dans le cadre des journées de la culture française, nous avons organisé, le 3. 4 dernier, une soirée française. D'abord, nous avons joué au Loto, un jeu familial typiquement très apprécié en France.

Parmi les lots à gagner, des sachets de lavande, des livres en français, un DVD ou encore des savons de Marseille. Quand au gros lot, il s'agissait d'un panier garni avec du saucisson, de la

terrinerie de canard au champagne, un camembert et des palets bretons. Les participants se sont bien amusés et l'ambiance était excellente.

Après une petite pause où les participants ont pu goûter à diverses spécialités françaises (quiches aux lardons, aux poireaux, cake au jambon et aux olives, quatre-quart...), nous avons regardé le film „Un secret“, dont le caractère dramatique et prenant a beaucoup ému les spectateurs.

Merci à tous d'être venus et à l'année prochaine!

Mgr. Marion Berard

DELFB1

Bonjour!

Čtyři měsíce
po zkoušce
francouzského
jazyka DELF
na úrovni B1 a dva
měsíce
po obdržení
provizorní
atestace dostalo
našich 13
studentů

ze septimy a oktávy diplom! Zkouška se konala 26. listopadu 2013 na francouzské sekci Slovanského gymnázia v Olomouci. Skládala se ze čtyř částí: poslech s porozuměním, čtení s porozuměním, písemná práce a ústní zkouška. Gratulujeme!

Jména studentů:

Jarmila Kajánková (07.A)
Martin Zeilder (07.A)
Anna Jančíková (07.B)
Kateřina Kleinerová (07.B)
Eliška Koblerová (07.B)
Marek Přikryl (07.B)
Zuzana Rozehnalová (07.B)
Ha Trinh Viet (07.B)
Martina Výmolová (07.B)
Pavčina Řezníčková (08.B)
Marek Velešík (08.B)
Štěpán Klos (08.A)
Milan Kucharčík (08.A)

Akademie 2014

CESTA KOLEM SVĚTA

Ve středu
16. dubna 2014
kromě
posledního
zvonění
maturitních
ročníků
proběhla také
tradiční školní
akademie.
Pro letošní rok

bylo vybráno téma „Cesta kolem světa“
aneb když už máme na GJW to letiště,
tak proč bychom necestovali? ☺

Na letošní ročník akademie se
přihlásilo více tříd, než tomu bylo loni,
kdy akademii dokonce hrozilo zrušení.
Více se tentokrát zapojily i nižší ročníky.
Celou akademii nás provázeli
moderátoři Samara (Jitka Kostelková) a
Jan Alexander Mohr ze sexty B.

Větší část účinkujících tříd měla připravená videa, takže jsme mohli shlédnout například videoprezentaci GJW, Debilní kecy GJW, Český styl nebo dokonce vyšetřování vraždy přímo v budově naší školy.

V živých scénkách se představily studentky primy A s ukázkou sportovního aerobiku a také jsme se podívali do Vatikánu, na Hawai a do Španělska.

Vyvrcholením akademie však nebyla scénka přichystaná k této příležitosti, završila ji totiž scénka septimy A s paní profesorkou Ivankou Hájkovou z finále Zlatého Ámose.

Doufáme, že jste si akademii užili a budete se jí účastnit i v dalších ročnících.

Úspěchy školy

Basketbal

Družstvo dívek i družstvo chlapců z vyššího gymnázia postoupila z okresního finále do finále krajského. Družstvo chlapců z nižšího gymnázia zvítězilo v krajském finále, a zajistilo si tak postup do kvalifikace o republikové finále.

Olympiáda ve francouzském jazyce

Ve čtvrtek 20. března 2014 proběhlo krajské kolo olympiády ve francouzském jazyce, kde naši školu reprezentovali tři studenti. Kateřina Kleinerová ze septimy B se v nejvyšší kategorii umístila na 6. místě, Adéla Navarová z kvarty A a Tomáš Ovad z kvarty B ve svých kategoriích zvítězili a získali tak postup do celostátního kola ve čtvrtek 24. dubna. Studentům gratulujeme a přejeme hodně úspěchů

Zeměpisná olympiáda

V pondělí 17. března 2014 se konalo krajské kolo zeměpisné olympiády, kde GJW reprezentovali tři studenti. Lukáš Řehořek ze sekundy B obsadil v kategorii B 11. místo, Lukáš Kravák z kvarty B v kategorii C 6. místo a David Surma z kvinty B v kategorii D 12. místo.

Matematická olympiáda

14. ledna 2014 se v Olomouci konalo krajské kolo matematické olympiády, kterého se zúčastnil Martin Surma ze septimy B. Stal se úspěšným řešitelem, a tak se ve dnech 23. – 26. března zúčastnil celostátního kola v Ostravě, kde v konkurenci 44 studentů z celé republiky vybojoval 28. místo.

Zdroj: www.gjwprostejov.cz

Zlatý Ámos

Ve dnech 26. – 29. března 2014 proběhlo v Praze finále 21. ročníku ankety Zlatý Ámos, soutěže o nejlepšího učitele v České republice, kterého se účastnila RNDr. Ivanka Hájková.

Před samotným finále bylo šest finalistů přivítáno na Hradě prezidentem republiky a také se zúčastnili prohlídky Staroměstské radnice a plavby po Vltavě.

Na den učitelů, tedy v pátek 28. března, se konalo samotné finále ankety. Paní profesorku do Prahy jela podpořit třída septima A společně s dalšími vybranými studenty a Mgr. Ivanou Jurákovou a Mgr. Jakubem Haluzou.

A jak tedy přípravy a samotné finále probíhalo?

Od pondělí 10. března, kdy nám paní profesorka líčila průběh semifinálového kola, jsme začali přemýšlet, jak nejlépe zaujmout porotu ve finále. Z několika prvotních návrhů se nakonec začala rozvíjet myšlenka mezinárodní chemické konference, kde měla být paní profesorka představena jako nově objevený prvek, Hajkonium.

Do příprav se zapojila celá třída. Mezi učením jsme sepisovali a neustále upravovali scénář, ti umělecky zdatnější kreslili transparenty a další rekvizity ke scénce. A to nejhlavnější, neustále se scénka zkoušela a zdokonalovala.

S paní profesorkou Hájkovou na pódiu účinkovali: Barbora Adamová (alias Toxická, objevitelka Hajkonie), Barbora Šmucrová, Dominika Valášková a Tomáš Ovad (vědci účastníci se konference),

Filip Čech a Jan Křivinka (bodyguardi) a velkou podporou byla „písmenka“ v podání Radima Fajkuse, Martina Zeidlera, Martina Židka, Martina Vysloužila, Milana Koukala a Martina Studeného.

Finále se blížilo skutečně rychle, a tak rostla i naše nervozita. V posledních dnech před odjezdem do Prahy jsme výuku v podstatě vytlačili do pozadí a starali se o to, aby skutečně vše vyšlo do posledního detailu. I přes pár zmatků se nakonec vše povedlo nachystat a mohlo se vyrazit do Prahy.

Účinkující a pár dalších studentů se v pátek ráno účastnili generálky v hotelu Olšanka v Praze 3, ostatní studenti navštívili Poslaneckou sněmovnu Parlamentu ČR.

O půl druhé odpoledne se kongresový sál hotel Olšanka začal plnit žáky a studenty, kteří finalisty hlasitě podporovali. Když začala masa lidí v bílých pláštích skandovat „Wolker“, suverénně přehlušila všechny ostatní školy.

Ve dvě hodiny bylo finále oficiálně zahájeno. Finalisté nejprve představili svoji školu v minutovém projevu, poté vyhlásili, že na jejich

školu přijede na inspekci sám Jan Ámos Komenský, a následně mu kolektivně „napsali“ poznámku.

Nakonec přišla na řadu nejdůležitější část, a to pětiminutové scénky se studenty. Chemická konference porotu i diváky zaujala a pobavila. Na vlastnostech prvku Hajkonium byly metaforicky demonstrovány jak vlastnosti paní profesorky, tak její přístup k výuce – prvek Hajkonium byl zařazen mezi lanthanoidy, na které zná paní profesorka výbornou básničku: „Laciné ceny prasat nedovolily Prométheovi smést Evropu, když Théby dýchaly HOJNĚ horkou erotickou tmuchu ibišku lučního.“ Velký úspěch měla také písnička a jejich písnička „Když jsi v háji...“

Po scénkách nastalo téměř nekonečné čekání. Před čtvrtou hodinou odpolední byl nejprve vyhlášen Ámos Sympaťák, kterého získal Václav Dycka z Litoměřic, a také Dětský Ámos, kterým se stal Zdeněk Štěpánek z Brna. Následoval vstup do živého vysílání Českého rozhlasu a další nekonečné čekání. Ředitel ankety Slávek Hrzal obdržel obálku s konečným verdiktem poroty.

Když jsme uslyšeli jméno naší paní profesorky, rozpoutala se obrovská vlna nadšení. Všichni křičeli, objímali se, dokonce brečeli štěstím. Atmosféra tohoto okamžiku byla skutečně neopakovatelná.

Následovala korunovace, rozhovory s finalisty, focení...zkrátka vše, co k takové události patří.

Tohle však nebylo všechno, v sobotu 29. března se konal kantorský bál, kde znovu proběhla korunovace, Ivanka Hájková byla zvolena také nejlepší chemikářkou 2014,

a ministr školství Marcel Chládek ji oslovil s tím, že ji zahrne do týmu svých poradců.

Vše bylo zakončeno v pondělí 31. března ráno oficiálním přivítáním Zlaté Ámosky v aule GJW.

Rozhovor s Ivankou Hájkovou

V tomto čísle vám kromě tradičního rozhovoru s vyučujícím přinášíme navíc rozhovor s RNDr. Ivankou Hájkovou, Zlatou Ámoskou 2014.

Paní profesorka Hájková učí celých 44 let a z toho 43 let na GJW – od 1. října 1971.

Kdy a proč jste se rozhodla stát se učitelkou?

Protože jsem vyrůstala v učitelské rodině, můj dědeček i maminka byli učitelé. Poznala jsem všechny radosti i strasti tohoto povolání a už jako malé dítě jsem tvrdila, že chci být učitelkou.

Proč chemie a matematika?

Zaměření na matematiku a chemii jsem si vybrala až při studiu na gymnáziu v Litovli. Maminka jako učitelka českého jazyka byla doslova zavalena písemnými pracemi, diktáty a opravou sešitů, a to mě odradilo od výběru studia českého jazyka a jazyků vůbec. Na střední škole mě učitelka chemie naučila lásce k chemii, získala mě pro řešení chemických olympiád. Při rozhodování o dalším předmětu, který budu studovat, jsem nakonec skončila u matematiky. Toto studium mi vřele doporučil můj staříčkový profesor matematiky, který se slovy „Děvčátko, můžeš to zkusit, udělali to i horší,“ odstartoval moji další kariéru.

Kde jste studovala?

Vysokou školu jsem studovala v Olomouci na přírodovědecké fakultě, obor matematika-chemie. Promovala jsem v roce 1970 s červeným diplomem.

Přemýšlela jste někdy v průběhu kariéry o změně povolání?

Ne, nepřemýšlela.

Je v matematice a chemii něco, co by Vás nebavilo učit?

V učivu matematiky nemám příliš v oblibě stereometrii a kombinatoriku. V chemii jsou to průmyslové výroby, což se tady moc nebere.

Jak hodnotíte GJW a studenty tady?

Myslím, že naše gymnázium je škola s dobrou tradicí, která dobře připravuje studenty ke studiu na vysoké škole. Dnešní studenti jsou zvědavější, kritičtější, otevřenější. Dovedou ale ocenit to, že k nim učitel přistupuje s láskou a s porozuměním.

Jaké máte vztahy s kolegy?

Během své dlouhé pedagogické praxe jsem s kolegy neměla žádné konflikty, s většinou kolegů si tykám, i když jsou daleko mladší než já.

Jak jste reagovala na to, že Vás studenti chtějí přihlásit do soutěže Zlatý Ámos?

Studenti mě svou nominací velmi překvapili. Tvrdila jsem, že jsem na to již moc stará, že si to nezasloužím, ať si vyberou někoho mladšího. Dokonce jsem zatajila i zvací dopis do oblastního kola. Teprve dcera Dita Přikrylová a kolega Jakub Haluza mě po intervenci studentů přesvědčili, abych do toho šla. Vůbec jsem nepředpokládala, že bych v soutěži mohla uspět.

Kdy jste si uvědomila, že v této soutěži máte šanci uspět?

Až při postupu z oblastního kola do semifinále jsem si uvědomila, že musím začít bojovat, abych své milé studenty i kolegy neklamala. Bez jejich pomoci bych ale tohoto velkého úspěchu nikdy nebyla dosáhla.

Jaké byly Vaše pocity, když jste při vyhlášení Zlatého Ámose 2014 uslyšela svoje jméno?

Měla jsem obrovskou radost a doslova jsem na tom pódiu začala řídit, až mi i korunka spadla. Všichni, kdo mě přijeli podpořit, se radovali se mnou. Nejvíce jsem ale byla dojatá po příjezdu do Prostějova při slavnostním přijetí v aule a blahopřáními přítomných studentů i kolegů.

Jaký je Váš nejlepší zážitek z celé soutěže?

Největším zážitkem bylo slavnostní přijetí u prezidenta republiky Miloše Zemana ve středu 26. března.

Co dalšího finále obnášelo?

V sobotu jsem byla na zámku Berchtold pasovaná na hraběnku z Berchtoldu. Byla jsem zapsána do seznamu Zlatých Ámosů k památnému stromu Ámosovníku – lípě, která je na pozemku vysazena. V sobotu 29. března proběhla znovu korunovace na kantorském báli v Národním domě na Smíchově.

Cool léto bez velkých investic

Kdo by nechtěl zažít léto v cizích zemích plné dobrodružství, cestování, nových přátel, návštěv světových velkoměst, lenošení u moře a výletů na zajímavá místa? Zkuste si představit, jaké by to bylo.... Že to stojí spoustu peněz? Ano i ne. Zkuste si představit, že existují i příležitosti, které umožňují prožít super léto v zahraničí samostatně, bez rodičů, bez velkých investic a k tomu získat spoustu praktických zkušeností.

A jaké možnosti to jsou? Je jich spousta.

AU PAIR EVROPA

Letní programy Au Pair Evropa jsou nejoblíbenější zejména ve Velké Británii včetně Londýna, ve Francii včetně francouzské Riviéry a Paříže a ve Španělsku včetně Mallorky a Costa del Sol. V těchto zemích jsou šance na nalezení rodiny nejvyšší. Vhodné jsou zejména pro zájemkyně nad 18 let. Letní programy trvají 2-4 měsíce a jsou flexibilní; nejvyšší šanci na nalezení rodiny mají ty zájemkyně, které mohou odcestovat už koncem května či co nejdříve v červnu. Rodin pro kluky bývá velmi málo, a proto je lepší, když si vyberou jiný typ programu. Poplatek za zprostředkování se v seriózních agenturách hradí až po nalezení rodiny (předem se hradí jen registrace, obvykle kolem 400 Kč). Au Pair neplatí za ubytování a stravu a dostává kapesné, např. v Británii min. 65 liber / týdně.

PROGRAMY PRACOVNÍ PRAXE

Tyto programy jsou vhodné pro zájemce od 18 let, kteří chtějí léto využít k tomu, aby získali praktické zkušenosti do svého CV a zlepšili si cizí jazyk. Pozice pro praxi jsou zejména v cestovním ruchu, oblíbené jsou programy v Řecku, ve Španělsku včetně Mallorky a Menorky, ve Velké Británii a pro vysokoškoláky i program Work and Travel v USA. Většina praxí bývá placená, takže účastníkům se minimálně vrátí náklady, které do vycestování investují (a často si přivezou i něco navíc, nebo získají prostředky pro další cestování po ukončení pobytu). Kvalitní programy pracovní praxe obvykle zahrnují nalezení místa pobytu, pozice a ubytování předem (dle podmínek jednotlivých programů; vyjma W&T USA), předodjezdovou přípravu, praktické rady a instrukce pro vycestování, zajištění dopravy, kontakt a podporu zahraničního organizátora programu, handbook, mezinárodní certifikát o účasti v programu a možnost obrátit se na help-linku během pobytu v případě problémů atd. Doporučuje se dobře zvážit výběr agentury, ověřit, co která agentura nabízí a nenechat se nalákat podvodníky.

LETNÍ STUDIUM JAZYKŮ V ZAHRANIČÍ

Žádný přehled by nebyl kompletní bez letních jazykových programů v zahraničí. Tyto programy jsou vhodné zejména pro mladší zájemce, kteří se kvůli věku zatím nemohou zúčastňovat programů pracovní praxe či Au Pair. Se studiem jazyků v zahraničí je spojená určitá finanční investice, při dobrém výběru a využití slevových akcí však může být cena nižší, než většina zájemců očekává.

Samozřejmostí bývají aktivity na volný čas, možnost výletů a mezinárodní certifikát o studiu v zahraničí.

A na závěr alespoň jeden ohlas účastnice letního programu Au Pair:

Zdravím ze Španělska. To se asi divíte, protože jak si určitě pamatujete, našli jste mi loni v létě rodinu v Brightonu v Anglii. Tam jsem také byla a bylo to super, dokonce tak, že jsme zůstali v kontaktu, a letos, protože odjížděli na celé léto do Malagy, mě vzali opět s sebou. Je to tu moc fajn, i když trochu víc horko než v Anglii 😊, děcka jsou super a hlavně si mě už pamatovaly, takže se už tolik nestyděly jako loni. Rodina mi dokonce zaplatila letenku a příští týden jedem na výlet na Gibraltar. Díky a mějte se fajn. Míša.

O tom, jaké další konkrétní zkušenosti lze získat a jaké jsou další možnosti pro cestování a život v zahraničí bez velkých investic, jak strávit několik měsíců či dokonce let v Anglii, USA, Kanadě či Austrálii, o tom zase někdy příště ;-)

ČR vs. USA

Home Cooking and Regional Specialties in the USA

In spite of what many Europeans think, it isn't true that Americans eat only hamburgers, French Fries and the like. The truth of the matter is more complex. A man named McDonald really did open a small roadside stand years ago. My grandmother, for example, appreciated that she could rely on the food there to always be the same wherever she travelled. As a child, I wondered why there was no ham in hamburgers. But when I learned the German language, I found out that the word, "Hamburger" originally meant any resident of the city of Hamburg by the Baltic and North Seas. During the Second World War, this popular sandwich with ground beef in it was renamed "Liberty Sandwich." By the way, in English, fast food is the food itself, not the place that sells it, the name of which is formed by adding a word, for example: fast food place or fast food restaurant. The latter always struck me as odd, because a restaurant in the USA is usually used to refer to a fancier eating place.

As for homemade cooking, it is necessary to point out that, in English, the word kitchen means the place where we do the cooking, whereas the food specialties associated with a particular place are called "cuisine." This differentiation came into being during the period when England was dominated by the French-speaking Normans. English people cooked the food and their occupiers ate those goodies.

A common dish prepared by people at home is called a casserole. It is the name of both the deep ceramic dish you put it in and also of the content, which is often, for example, potatoes or rice with vegetables (meat is optional). Usually it is then completely covered with cheese, stuck into the oven and baked. Every household has its own recipe. If neighbors meet, perhaps for a birthday party, each guest brings their own casserole or other home speciality, for example various vegetable salads or other side dishes.

Sometimes people bring their own utensils, so that the hosts needn't do all the washing up themselves.

A further speciality is called TexMex, a mix of Mexican and Texas cooking. But the most unique is probably Cajun Cuisine in the state of Louisiana, the most well-known city of which is New Orleans. It was put together by Creole people, who have Native American, French and usually Black African family background. Elements of the cooking of their ancestors are found in this regional cuisine. It is usually spicy hot and has typical local ingredients in it such as okra, a kind of vegetable, the Latin name of which is *Abelmoschus esculentus*, and in Czech it is called proskurník jedlý.

Maybe you also already know that on Thanksgiving Day it is customary to eat turkey as the main dish and pumpkin pie as a dessert.

Of course, being from California, I am a fan of California Cuisine, which makes use of local ingredients as well as taking advantage of the fact that we have an ocean there.

Domáci kuchyně a regionální speciality v USA

Přestože si Evropané většinou myslí, že Američané jedí pouze hamburgery, hranolky apod., skutečnost je složitější. Člověk jménem McDonald vskutku kdysi před lety otevřel malý pouliční stánek. Moje babička například na McDonald's oceňovala, že se na cestách mohla spolehnout vždy na stejnou recepturu. Jako malá jsem se divila, že v hamburgeru není šunka. Až při studiu němčiny jsem zjistila, že původní „Hamburger“ byl občanem města Hamburk u Severního moře. Během druhé světové války tento oblíbený sendvič s mletým masem byl dočasně přejmenovaný na „Liberty Sandwich“ čili „obložený chléb svobody“. Mimochodem „fast food“ doslova „rychlé jídlo“ neoznačuje stánek, kde se to jídlo prodává, je třeba přidat další slovo, například „fast food place“ nebo „fast food restaurant“, i když „restaurant“ bývá v USA obvykle noblesnější podnik (takže označení „restaurant“ pro místo, kde se prodává rychlé občerstvení, mi přijde poněkud divné).

A nyní k těm domácím specialitám. Nutno zmínit, že slovo kuchyně - „kitchen“ se užívá, když mluvíme o místnosti, kde se vaří. A kuchyně - „cuisine“, když se mluví o specialitách. Toto rozdělení vzniklo v době, když Angličané vařili, zatímco Francouzi (Normané) ty dobroty jedli.

Velmi oblíbený způsob přípravy domácího jídla je tzv. „casserole“. Je to název pro dlouhý hluboký talíř, který se naplní například bramborami nebo rýží se zeleninou (někdy i masem). Celé se to pak zalije sýrem, strčí do trouby a peče. Každá domácnost má vlastní recept. Když se sousedé schází třeba na narozeninové oslavě, každý přinese své „casserole“, nebo jinou domácí specialitu, například nejrůznější zeleninové saláty nebo jiné přílohy. Někdy se nosí i vlastní příbor, aby se pak domácnost, kde se setkání koná, nemusela starat o nádobí. Další specialitou jsou například TexMex (směs mexické a texaské kuchyně). Ale nejunikátnější je snad „Cajun Cuisine“ ve státě Louisiana (nejznámější město je New Orleans). Tvoří jí lidé nazývaní „Creole“ - mají v sobě směs francouzského, amerického, indiánského a černošského původu a v této kuchyni se odráží prvky všech těchto kultur. Bývá ostrá a má v sobě typicky místní ingredience jako například „okra“, což je zelenina, která se v latině nazývá *Abelmoschus esculentus*, česky proskurník jedlý.

Možná také víte, že ke Dni díkuvzdání se v USA jí typická jídla jako například dýňový dort či krocan.

Mně je nejbližší kalifornská „cuisine“, jelikož jsem v Kalifornii vyrostla. Ta čerpá z místního zemědělství a ze skutečnosti, že tam máme po ruce moře.

Jessica Jayne Maartin

Jídlo v ČR

Když se řekne česká kuchyně, napadne vás spousta jídel.

Polévky:

Součástí české kuchyně a tradičního stravování je polévka. Nejčastěji pak vývar ze zeleniny. Nejčastější polévky jsou např. bramborová, česnečka, guláš atd.

Hlavní chody:

Tyto chody bývají většinou z masa (především vepřové, hovězí a drůbež).

Nejobvyklejší jídla jsou zřejmě: kuřecí či vepřový řízek, tzv. vepřo-knedlo-zelo a svíčková (nejčastěji na smetaně)... Těchto jídel je mnoho, pro každého něco jiného, ale myslím, že z některého z těchto tří jídel by se určitě najedl každý.

Na Vánoce máme typický pokrm, kapra.

Dezerty:

Podobně jako na celém světě i v Česku máme nějaké typické dezerty. Každá rodina, která peče, má spoustu svých receptů, takže chuť bývá často individuální.

Na Vánoce se samozřejmě peče cukroví, jehož druhů je opravdu rozmanité množství.

Ke každému z jídel se samozřejmě doporučuje chutné české pivo, které je takřka synonymem pro naši zemi.

Daniel Rozehnal, O2.B

English Section

Story

Dawn of a New Day by Michal Tomeček, O8.B

The dawn today was dark and I had this bitter and gruesome feeling in my mouth, as if I'd ate the most horrific thing last night. Can't really think of anything, that would fit such a description, and yet I had this hunch that said so differently, but my memory of last night was blank, as a sheet of paper right before you write something down. Getting up from my bed was a troublesome task, almost an impossible one if I may say so, also calling this sofa, equipped with a rug to cover yourself with, a bed, would be a disgrace to all the beds out there. The sofa was pretty run down after all these years, having lost most of its colors, and had a bunch of spots, where the cushion was missing. My back felt pretty sore from lying on that sofa, mostly because I could maintain only one position on it, and, after all these years, I discovered that spending the night on the floor sometimes, is just so much better. The first thing I had on my mind, was getting a hot cup of coffee. That coffee cost me some effort, I tell you – getting a coffee now ain't really worth it, but nowadays, you just need something from the old times to hold on to. All my mugs were damn filthy and I was in no mood for cleaning them up right now, so finding one, which was clean enough to use, in my withering cupboards was like hitting the jackpot this day. The coffee was really black, I like me some sugar to be honest, but ain't got none. Maybe it didn't taste the way I wanted it to taste, but damn! It hit the spot. That coffee was the best thing I experienced during the last two weeks. I went by the window and gazed out as usual, with the cup in my hands – my own portable heater. When I stopped daydreaming and came back to reality, I saw something that never ceased to amaze me on any day of the week. Right in front of this building was a tree growing out of the street and there was this crazy old lady, who sat by the tree, day and night. Seeing this

among the ruins of our civilization, was almost like looking up to the sun on a really warm Spring day. Which was kinda fitting, because the Spring was about to come. Back when everything was normal, I really loved Spring, but now, I have no reason to look forward to it anymore. No reason to look forward to anything anymore. Days were flying by, and I wasn't really noticing what's happening. "I am a dead man," I thought. Just as I was taking one of my last sips, somebody knocked on the door.

I went to the door and reached for the doorknob to open it. But, just before I reached it, my hand stopped. I wasn't sure, if this was a good idea. Today I had the feeling, that the person behind this door, might make my life miserable and that is definitely something I don't want. Not after... not after what happened to Lily. The person started to knock again – it was three knocks and this time they were very loud. I finally got myself to open the door. As I opened it, quite harshly I must say, I saw my friend Derek. He was about to start yelling, but instead he this little smirk appeared on his face, he was always doing it. That smirk was sometimes really annoying as it looked as though that grin on his face was trying to say something like, "I knew this would happen." So, with this smirk all over his face he casually said: "Hey there, Ethan.", he never said this sentence without an obvious followup, a followup I never liked, to be honest, "Got a minute? Need to talk to you real quick." Even though I knew this ain't gonna end well, and I KNEW it ain't gonna end well, I couldn't refuse to let him in. "Sure thing Derek, come on in.", I haven't even finished the sentence and he was already making his way in, "Ehhh, want some coffee, Derek?" „Nah, man. Wait! WAIT! You got coffee? Where did you get it?!", even though Derek was quite a huge guy, 6.4 feet tall and as broad as a Super Bowl player, when he was excited he moved real fast. His blonde hair, was acting like it wasn't even part of him sometimes. It simply hasn't ever moved in such a situation, not even if he would be hanging from the ceiling by it upside down. Also his green-greyish eyes always gazed deeply into me, and they did exactly so at this particular moment. I replied: "Yeah, got some last week from my friend,

who works at the bay in New York. Damn, that fella wanted three whole rations just for about a week's worth of coffee." „ETHAN, I mean Ethan, you seem to not understand this situation. You are probably the only guy inside the New Jersey – New York quarantine zone, who has an actual reason to wake up in the morning." At that he went to the window and looked at the same tree as I did not so long ago, "You know, you gotta appreciate the little things, I mean getting up and having a cup of coffee sounds like heaven to me, after all these years. Maaan, I don't even remember the time, when I had my last cup. Heck, I don't even remember the last time, I had bacon.", this brought up some memories, memories when having a breakfast without bacon was unimaginable, back when you could go and buy four pounds of bacon, just to make your dinner, or whole evening, a heavenly feast. As I realized I was getting my thoughts away from the problem that was inevitably facing me, I said: "Derek, enough with the chit chat, tell me what you wanted to tell me." „Alright man, right down to the business, huh? I like that. That's something I always liked about you. That you always knew how to focus on the stuff that matters." I just looked down to the corner of the room and, as bitter and painful these memories running through my head were, I said: "It wasn't always like that. Not when she was still around..." Derek just looked at me and babbled something between the lines of "I'm, sorry man." And "You still haven't got over that?". But he went on with his original speech: "Well, as I was about to tell you – there's this thing I need from you. You know you still owe me big time, you know, when you were going a bit crazy back in Philadelphia. Anyways.. I'd like to you to meet up with Sasha. I think you met her once, haven't you?," said Derek, which proved once again, that he often lost track of his train of thought. "Yeah, we did. It was a tough job to do on any given day, but her team made it real hell, I tell you. Would've been better if it were just the two of us. And then we met some bandits, things went South and we just split up. Haven't heard about her since," I said, just as I was sitting on the corner of the table. The table creaked a bit, and I got bit scared, that it might break,

as it happens I wasn't exactly lightweight either, so I decided ether to sit back down on the sofa. Derek was watching this hassle with his eyes as he replied: "You know, you should get some sturdier table, maybe some sturdy rubber wood, if you're gonna sit on it, or you just might be without it soon enough." Derek always had a thick Philadelphian accent, and hearing him say "wiz out" is something that always made me remember old times. Getting ice cream from the old man Tommy, or pizza at Chester's – it was always an adventure at Chester's, it was a family pizzeria and sometimes their pizza had a bad day, and sometimes it had a good day. I knew the owner, he was like my uncle, always around, with his wisdom, sayings like "Even on the worst day of all, you just might find something that might make it a pretty good day. And it works the other way around, too." When I was a kid, running around and yelling! "Uncle Chester!" I would've said, that you ain't gonna live long enough to fitness how his sayings become true. Oh, boy... how wrong I was. Derek stood up and looked around the room, just in case he would forget something, except that he hadn't really brought anything that he could actually forget at my place. "Alright, seems like you know the deal, and I don't really know the specifications, so we had better head out to Sasha's place, shall we?", Derek was just staring into my eyes as if he wasn't even expecting a reply, just the usual course of action, where I would take my bag, take the important things and lock up the place. And it did happen. I couldn't say no, otherwise I wouldn't just feel miserable, but I would be a miserable human being. Derek was my friend, we knew each other well after these many years and I knew I owed him big time – I mean, I was not really sure if just an ordinary job would actually make me pay off my debt, but I got to at least try it. As we were leaving my apartment, Derek said: "We have to stop by the storage place on the way, it's a bit longer journey and I have all my gear in there. We might get into some trouble, if we ain't careful." He was waiting to say that after we leave the apartment, we always get into some trouble, but mentioning it like that, means there actually will be some trouble and it won't be as smooth as it

might seem. “Derek, tell me everything you know, right now, I don’t want to discover unpleasant things along the way.” “It’s all I know, Man!”, he yelled across the hallway, “She has a hideout at New Brunswick, so it’s gonna take us a while to get there using shortcuts and avoiding military camps.” We were currently at East Brunswick, so it was about 8 miles through the old Smugglers’ routes. Terrific. This day was getting better and better. I turned to Derek and muttered: „Alright, let’s go, not much time to waste, it’s already 10 am.“ We headed down the cracked hallways, we were quite swift, so we got out pretty quick. The sunlight dazzled me, when we left the building, where I lived, to the point where I got a small headache, but as I saw the silhouette of Derek getting still further away from me, I shook the dizziness away and managed to catch up to him. All around me were standing ruins and piles of debris, which were left behind by the buildings that used to create the scenery here. Now it’s just a graveyard filled sparsely with men, ghosts and the Infected. Maybe not here, but there were definitely some spots, that the military forgot to check thoroughly, and were filled with the Infected. That also might’ve been the reason Derek wanted to gear up. It wasn’t just because we might’ve run into military patrols, he wanted to get the breathing masks. But you never knew with Derek, he was the type of guy, who liked to have his gun holstered around him anytime. The man, with a body like a rugby player, turned around and yelled: “Come on, man! We gotta move. We got to get our gear before the curfew lays us down.“ And we ran into the sunlight of a new day.

Chapter 1 – Old habits die hard

To be continued...

Portál: Daleká cesta

Kapitola 12: Ztráty a nálezy

Když jsme dorazili nahoru, spatřil jsem onen palác, který jsem viděl zdola. Když jsme ale vešli dovnitř, byla to jedna velická, krásně ozdobená místnost, ale nikoho jsem tu neviděl. „Divíš se, že je to jen obrovský pokoj?“ řekl Gallis. „Celý komplex, do kterého jsme mířili, je vlastně důmyslný systém chodeb a v celých horách existuje jediný známý vchod a to přes tuto místnost. A elfí badatelé tvrdí, že z celého komplexu je zatím objevena jen zhruba čtvrtina.“ Říkám si „páni“. Jak velké to tu vlastně musí být. Gallis se po místnosti chvíli procházel, zřejmě si užíval té nádhery. Pak došel ke staré skříni, ta musela být opravdu stará, a otevřel ji. Byla prázdná a dlouhá. A na konci byly železné dveře. Gallis zmáčkl tlačítko a dveře se otevřely. Výtah. Aspoň jsme nemuseli chodit dolů a nahoru, měl jsem totiž toho chození plné zuby. Gallis a já jsme šli po dlouhé uličce a najednou se zpoza rohu vynořil elf. „Gallisi!“ pronesl nadšeně. „Endigo!“ zvolal Gallis. Potřásli si a začali si povídat. „Jak ses měl“ a „to jsme se dlouho neviděli“ nebo „Mohl bys mi pak s něčím pomoci“ a to a tamto a kdeco až mě z toho rozbolela hlava. Až si dopovídali, což bylo až za dlouho, tak mě ten jeho kamarád, pracoval jako pokojský, zavedl do mé komnaty. Chvíli jsem odpočíval a koukal jsem kolem sebe, a pak jsem najednou zahlédl ve zdi úzkou škvíru, ve které cosi zářilo. Jdu k tomu a strčím tam ruku. Kromě mnoha odporných pavouků jsem tam našel i svou ztracenou dýku.

Kapitola 13: Legenda ožívá

Hned jsem ji běžel ukázat Gallisovi. „Tak tím se to potvrdilo“ povídá, a potom odchází. Já se ho ptám, volám za ním, co že se potvrdilo, ale naprosto mě ignoroval. Řekl jen, že si chce popovídat o něčem s jeho kolegy. A že je to velmi důležité. Dýku si vzal s sebou. Já si šel znova lehnout a usnul jsem. Milosrdný bezesný spánek.

Vzbudil mne Gallis. Chtěl si promluvit. Přisedl si ke mně a spustil. „Víš, jak jsem ti říkal, že ti moc nedůvěřuji a že bych ti nesvěřil žádnou silnou zbraň, tak jsem trochu lhal. Vlastně hodně. To, co jsem ti hned na počátku dal, nebyla jen tak obyčejná dýka, to byla jedna z nejvzácnějších a nejsilnějších zbraní na světě. Pamatuješ si na tu legendu o Leopoldovi a Marogardusovi?“ „Jo, jasně.“ „No, tak to zřejmě legenda není. Tato dýka totiž údajně patřila Leopoldovi. Sloužila k zabíjení zvěře a měl ji s sebou ve chvíli, kdy Marogarduse zabil. A temní jezdcí, kteří také existovali a zřejmě stále existují, jsou velice náchylní na zranění touto dýkou. Takže ten muž zahalený v kápi byl temný jezdec. A z toho, že je dýka zde, vyplývá, že byl nebo je někde poblíž, a zřejmě to je elf. A právě je taky možné, že Marogardus znova povstane. Najednou se vše začalo otrásat. Podíval jsem se z malé škvíry ven. I když jsme byli nízko, stále jsme byli výše než zem. Spatřil jsem obrovskou armádu mágů, válečníků a jezdců. Temných jezdců. A vepředu stál, vlastně se mírně nad zemí vznášel on. Nestvůra se šedou kůží, bez očí, uší a nosu. Chyběla mu jedna ruka. Marogardus.

Jan Pácl, O2.A

Velikonoce trochu jinak...

Inu... Každý prožívá Velikonoce trochu jinak. Snad každému připadá jako „zákon“, že na Velikonoce se musí barvit vajíčka, a že Velikonoce jsou plné zajíčků a tak dále. Skoro všechny holky barví vajíčka a čekají na to, až přijdou kluci s pomlázkami.

Isabell však prožívala Velikonoce trochu jinak. Abyste tomu rozuměli, před 10 lety (to jí byly 4 roky), jí umřeli rodiče, kvůli autonehodě. Ještě horší je, že Isabell byla při této autonehodě uvnitř auta. Bylo to právě na Velikonoční pondělí. Viděla své rodiče umřít a od té doby koktá. A tak jsou pro ni tyhle svátky spíš symbolem smutku. Je tomu už sice 10 let, ale čas všechny rány nezahojí. Od svých 6 let žije u lidí, kteří si ji adoptovali. Svě „nové“ rodiče má ráda, to ano, ale stejně to s nimi bylo občas k nevydržení.

Ke svým 14. narozeninám dostala malého pejska. Byla to snad jediná chvíle, kdy se od smrti svých rodičů usmála. Inu, bohužel, dnes je to smutné Velikonoční pondělí. Už od začátku dne ze sebe Isabell nevydala ani hlásku. Mluvila jen se svým pejskem, ale „noví“ rodiče do ní pořád ryli. To bylo pořád „usměj se“, „nebuď smutná“, ale jsou prostě chvíle, kdy člověk chce a musí být smutný. Po obědě se Isabell vydala za rodiči na hřbitov. Co bylo ale divné, bylo to, že už po cestě tam se jí zdálo, jako by rodiče slyšela. Došla tedy tam, a jakmile položila na hrob květiny, objevili se její rodiče. Nevěděla, jestli se má bát, nebo být šťastná. Když se ale chtěla pohnout, nešlo to. Začala se bát. Snažila se jakkoli utéct, volala o pomoc, ale nic nefungovalo. Hrozně si přála být na zahradě svých nevlastních rodičů se svým pejskem, ale jako by ji ze hřbitova nechtěl pustit. Najednou začali rodiče jakoby lézat okolo ní, měla strašný strach.

Nakonec, když bylo nejhůř, se probudila v zahradě, ve které si přála být, se svým pejskem. Byla zmatená, ale moc dobře věděla, že to, co zažila, bylo skutečné.

Valerie Cekulová, O1.B

©Vendula Korsová

Redakce

Adéla Cekulová

Valerie Cekulová

Aneta Daněčková

Vendula Korsová

Adéla Navarová

Jan Pácl

Daniel Rozehnal